

[Langkilde.]

tager det til indtægt for statskassen, at undgå fremsendelse af gebyrer mellem offentlige myndigheder til belastning af administrationen.

Langkilde: I skyggen af perspektivplannens forudsigelser om det offentlige personaleforbrug må vi jo interessere os for alle sider af dette forbrug. Det problem, jeg har draget frem, kan siges at være en beskeden moskito fra den administrative jungle, men det er givet, at der mange steder rundt omkring i det offentlige sker dette, at vi sidder og sender penge til hinanden, fuldstændig overflødigt, og det repræsenterer alligevel en del arbejdskraft og dermed en del udgifter for det offentlige. Jeg mener derfor, at man må tage fat på disse problemer, og jeg har altså tilladt mig at rejse dette problem over for den højtærede finansminister.

Finansministeren (Ninn-Hansen): Ja, selv om det er et relativt beskedent problem, har hr. Langkilde ganske ret i, at det offentlige beslægtet så megen arbejdskraft, at man ikke har lov til at gøre det på steder, hvor det er unødvendigt, og hvis man beskæftiger offentligt ansatte på en måde, så det kunne undgås, bør man ændre ordningerne.

Jeg erkender da også, at det kan virke ejendommeligt, at der, som det anføres i den skriftlige begrundelse for spørgsmålet, sker betaling frem og tilbage imellem offentlige kasser. Jeg skal dog gøre opmærksom på, at det var noget, man var klar over, da den nugældende ordning indførtes for ret kort tid siden.

Heldigvis er jo, som hr. Langkilde også sagde, problemet af begrænset rækkevidde. På flere områder af stor praktisk betydning eksisterer det nemlig ikke. Jeg kan således oplyse, at toldvæsenet, som hr. Langkilde har nævnt i begrundelsen, og amtstuerne er oppebørselsmyndighed for udpantningsafgiften for de afgifter og skatter, som disse myndigheder opkræver, og udpantningsafgiften for de personlige skatter, som inddrives af kommunerne, tilfalder kommunekassen.

På den foranledning, som spørgsmålet har givet mig, vil jeg imidlertid lade undersøge, om man med hensyn til vægtafgiften inden

for lovens rammer kan finde frem til en ordning, som vil lette arbejdet for de myndigheder, der rekvirerer en udpantningsforretning, uden at forøge arbejdet tilsvarende for andre offentlige myndigheder. Det går jeg ud fra hr. Langkilde er enig i man ikke skal gøre. Jeg tænker her særlig på dommerkontorerne. Hvis det ikke kan lade sig gøre ad denne administrative vej, må vi overveje ved lejlighed at fremsætte et lovforslag herom. Jeg mener ikke, at sagen kan bære en lovændring i sig selv, men så må vi tage spørgsmålet med i forbindelse med en ændring af loven i øvrigt.

Langkilde: Jeg takker for finansministerens imødekommethed. Jeg var selv med i arbejdet med den sidste retsafgiftslov og må erkende, at dette praktiske problem har vi ikke set eller ikke været klar over under udvalgsarbejdet, men jeg synes, det er rigtigt at få også denne ting væk og derved spare nogen offentlig arbejdskraft. Jeg noterede mig finansministerens tilsagn om, at hvis det ikke kan gøres ad administrativ vej, må vi lejlighedsvis foretage en ændring af den vedkommende lov, og det siger jeg tak for.

Hermed sluttede spørgsmålet.

Af *Holst* til indenrigsministeren:

„Vil ministeren foranledige, at udgifter til transport af døde donorer mellem transplantationscentret og hjemstavnskommunen betales af det offentlige og ikke af de efterladte?“

Skriftlig begrundelse:

Jeg er blevet gjort opmærksom på et tilfælde, hvor en enke, hvis mand havde erklæret sig villig til at være nyredonor, selv har måttet betale transportudgifter tilbage til hjemstavnskommunen for sin afdøde mand. Ud over det pinlige i at blive præsenteret for et udgiftskrav for en uegennyttig medmenneskelig indsats kan princippet virke bremsende for et meget ønskeligt tilbud om at være donor.

Holst: Man kan måske her også have indtrykket af, at det er et beskedent moskito-stik fra den administrative jungle, der rejses. Det er det imidlertid ikke.